ორმოცე მუხლის დაფარული ისტორია — ნომერი ოცდაოთხი

ეზეკიელი ნომერი ხუთი

Jeff Pippenger
2026-08-10

იმ მონაკვეთში Testimonies-ის მეხუთე ტომიდან, რომელსაც უკვე რამდენიმე სტატიაში განვიხილავთ, გვამცნობენ ტაძრის ხილვის შესახებ, რომელიც მიეცათ ეზეკიელს, ესაიასა და იოანეს:

> „ეს გაკვეთილები ჩვენს სასარგებლოდ არის. ჩვენ გვმართებს, ჩვენი რწმენა ღმერთზე დავამყაროთ, რადგან ჩვენს წინაშეა დრო, რომელიც ადამიანთა სულებს გამოსცდის. ქრისტემ, ზეთისხილის მთაზე, გაიხსენა ის შემაძრწუნებელი მსჯავრნი, რომლებიც მის მეორედ მოსვლას უნდა წინ უსწრებდეს: „გაიგონებთ ომებს და ომების ამბებს.“ „აღდგება ერი ერის წინააღმდეგ და სამეფო სამეფოს წინააღმდეგ; და იქნება შიმშილობა, ჟამი და მიწისძვრანი სხვადასხვა ადგილას. ხოლო ეს ყოველივე სალმობათა დასაწყისია.“ თუმცა ამ წინასწარმეტყველებებმა ნაწილობრივი აღსრულება იერუსალიმის დაქცევისას ჰპოვეს, მათ უფრო უშუალო მიმართება უკანასკნელ დღეებთან აქვთ.“

ავის მეცხრე დღე

ტიშა ბ’ავი, რაც ებრაულად ნიშნავს „ავის მეცხრეს“, არის ებრაული დღე, რომელიც იხსენებს როგორც პირველი ტაძრის დანგრევას ბაბილონელთა მიერ ძვ. წ. 586 წელს, ისე მეორე ტაძრის დანგრევას ტიტუსის მიერ 70 წელს. ორივე დანგრევა მოხდა იმავე კალენდარულ თარიღზე — ებრაული თვის, ავის, მეცხრე დღეს (რაც, ჩვეულებრივ, გრიგორიანულ კალენდარში ივლისსა თუ აგვისტოზე მოდის). როდესაც და უაიტი იერუსალიმის დანგრევას ბოლო დღეებში „დროს, რომელიც ადამიანთა სულებს გამოსცდის“ უკავშირებს, იგი მიუთითებს ორ დანგრევაზე, რომლებიც ორივე ასახავს მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს.

დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტე მუხლი წარმოადგენს იმ კვირა დღის კანონს და შეესაბამება ორმოცდამეერთე მუხლს. ეზეკიელის წიგნში იერუსალიმის განადგურება გამოყენებულია იმის საილუსტრაციოდ, რასაც კვირა დღის კანონის დროს გონიერი და უგუნური ქალწულების განცალკევება წარმოადგენს. ეზეკიელი ტყვედ იყო ბაბილონში, როცა სასწაულებრივად იქნა გადაყვანილი იერუსალიმში, რათა ენახა სწორედ ის განცალკევება მერვედან მეთერთმეტე თავების ფარგლებში.

> და იყო მეექვსე წელს, მეექვსე თვეს, თვის მეხუთე დღეს, როცა ვიჯექი ჩემს სახლში და იუდას უხუცესები ისხდნენ ჩემს წინაშე, რომ იქ დამეცა ჩემზე უფალი ღმერთის ხელი. მაშინ ვიხილე, და ahа, მსგავსება, როგორც ცეცხლის ხილვა: მისი წელიდან ქვემოთ — ცეცხლი; და მისი წელიდან ზემოთ — როგორც ბრწყინვალების ხილვა, ქარვის ფერის მსგავსი. და მან გაიწოდა ხელის სახე და ჩამავლო თმების კულულში;

> და სულმა ამწია მიწასა და ცას შორის და მომიყვანა ღვთის ხილვებში იერუსალიმში, შიდა კარიბჭის შესასვლელთან, რომელიც ჩრდილოეთისკენ იყურება; სადაც იყო შურისხების კერპის ადგილსამყოფელი, რომელიც შურისხებას აღძრავს. ეზეკიელი 8:1–3.

მერვედან მეთერთმეტემდე ოთხი თავი განშორების აღწერაა; ხოლო და უაიტი, ეზეკიელის მეცხრე თავზე კომენტარის გაკეთებისას, არა მხოლოდ განსაზღვრავს, რომ ეს იგივე დაბეჭდვაა, რაც გამოცხადების მეშვიდე თავშია, არამედ იმასაც მიუთითებს, რომ იერუსალიმი უკანასკნელ დღეებში ლაოდიკიისეული მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესიის სიმბოლოს წარმოადგენს.

> „კლასი, რომელიც არ გრძნობს მწუხარებას საკუთარი სულიერი დაცემის გამო და არც სხვათა ცოდვებზე გლოვობს, დარჩება ღვთის ბეჭდის გარეშე. უფალი თავის მაცნეებს, ხელში სასაკლაო იარაღით მდგომ კაცებს, ავალებს: „წადით მის კვალდაკვალ ქალაქში და სცემეთ; ნუ დაინდობთ თვალით და ნუ შეიწყალებთ: სრულიად დახოცეთ მოხუციც და ახალგაზრდა, ქალწულებიც და მცირეწლოვანი ბავშვებიც და ქალებიც; მაგრამ ნუ მიუახლოვდებით არც ერთ კაცს, ვისზედაც არის ნიშანი; და დაიწყეთ ჩემი საწმიდრიდან. მაშინ დაიწყეს იმ მოხუცკაცთაგან, რომლებიც სახლის წინ იყვნენ.“
>
> „აქ ჩვენ ვხედავთ, რომ ეკლესია — უფლის საწმიდარი — პირველი გახდა, რომელმაც იგრძნო ღვთის რისხვის დარტყმა. ხანდაზმულმა კაცებმა, მათ, ვისაც ღმერთმა დიდი ნათელი უბოძა და ვინც ხალხის სულიერი ინტერესების მცველებად იდგნენ, თავიანთ ნდობას უღალატეს. მათ დაიკავეს ის პოზიცია, რომ ჩვენ აღარ გვმართებს ველოდეთ სასწაულებსა და ღვთის ძალის აშკარა გამოვლენას, როგორც უწინარეს დღეებში. დრო შეიცვალა. ეს სიტყვები ამაგრებს მათ ურწმუნოებას, და ისინი ამბობენ: უფალი არც კარგს მოიმოქმედებს და არც ბოროტს. იგი მეტისმეტად მოწყალეა, რათა თავისი ხალხი სასჯელით მოინახულოს. ამრიგად, „მშვიდობა და უსაფრთხოება“ არის შეძახილი იმ კაცებისა, რომელნიც აღარასოდეს აღიმაღლებენ თავიანთ ხმას საყვირივით, რათა უჩვენონ ღვთის ხალხს მათი დანაშაულნი და იაკობის სახლს მათი ცოდვები. ეს მუნჯი ძაღლები, რომელთაც არ სურდათ დაყეფება, სწორედ ისინი არიან, რომელნიც შეურაცხყოფილი ღვთის სამართლიან შურისგებას იგრძნობენ. კაცები, ქალწულები და მცირეწლოვანი ბავშვები ყველანი ერთად იღუპებიან.“
>
> „სიბილწენი, რომელთა გამოც ერთგულნი ოხვრიდნენ და ტიროდნენ, მხოლოდ ის იყო, რის გარჩევაც სასრულ თვალებს შეეძლოთ; მაგრამ გაცილებით უარესი ცოდვები, ისინი, რომელნიც წმინდა და წმიდის ღმერთის შურს იწვევდნენ, გამოუმჟღავნებელი იყო. გულის დიდმა გამომცდელმა უწყის ყოველ ცოდვას, რომელიც ფარულად არის ჩადენილი უსჯულოების მოქმედთა მიერ. ეს ადამიანები თავიანთ მოტყუებებში თავს უსაფრთხოდ გრძნობენ და, მისი სულგრძელების გამო, ამბობენ, რომ უფალი ვერ ხედავს, და შემდეგ ისე იქცევიან, თითქოს მან ქვეყანა მიატოვა. მაგრამ იგი გამოავლენს მათ პირმოთნეობას და სხვათა წინაშე გახსნის იმ ცოდვებს, რომელთა დაფარვასაც ასე გულმოდგინედ ცდილობდნენ.“

„არც წოდების, ღირსების თუ ამქვეყნიური სიბრძნის რაიმე უპირატესობა, არც წმინდა მსახურებაში დაკავებული რაიმე თანამდებობა ვერ დაიცავს ადამიანებს პრინციპის მსხვერპლად შეწირვისაგან, როდესაც ისინი თავიანთ მზაკვრულ გულებს არიან მინდობილნი. ისინი, რომელნიც ღირსეულებად და მართლებად იყვნენ მიჩნეულნი, აღმოჩნდებიან განდგომილების მოთავეებად და გულგრილობისა და ღვთის წყალობათა ბოროტად გამოყენების მაგალითებად. მათ ბოროტ გზას იგი აღარ მოითმენს, და თავის რისხვაში მათ უმოწყალოდ მოექცევა.

„უხალისოდ იხსნის უფალი თავის თანდასწრებას მათგან, რომელნიც კურთხეულნი იყვნენ დიდი ნათლით და რომელთაც იგემეს სიტყვის ძალა სხვებისთვის მსახურებაში. ისინი ოდესღაც მისი ერთგული მსახურნი იყვნენ, მის თანდასწრებასა და ხელმძღვანელობას მინდობილნი; მაგრამ განუდგნენ მას და სხვებიც შეიყვანეს შეცდომაში, და ამიტომ მოქცეულნი არიან საღვთო რისხვის ქვეშ.“ Testimonies, ტომი 5, 211, 212.

ეზეკიელის მთელი წიგნი იერუსალიმის განადგურების კონტექსტშია მოთავსებული. ეზეკიელის დამოწმებაში კონკრეტულად აღინიშნება ნაბუქოდონოსორის მიერ განხორციელებული წელიწად-ნახევრიანი ალყა, მაგრამ იესოს გაფრთხილების „უფრო უშუალო გამოყენება“ მათეს ოცდამეოთხე თავში უკანასკნელ დღეებს ეხება. ეზეკიელში ჭეშმარიტების ეს ხაზი ოცდამეოთხე თავში გვხვდება.

15 იანვარი, ძვ. წ. 588 წელი

კვლავ მეცხრე წელს, მეათე თვეში, თვის მეათე დღეს, უფლის სიტყვა მომივიდა მე და მითხრა: კაცის ძეო, ჩაიწერე ამ დღის სახელი, სწორედ ამავე დღის: ბაბილონის მეფე სწორედ ამავე დღეს მოადგა იერუსალიმს. ეზეკიელი 24:1, 2.

ამ თარიღზე, რომელიც ასევე სხვა ბიბლიური მოწმეებითაც არის დადგენილი, დაიწყო თვრამეტი თვის ალყა. უფლის სიტყვა, რომელიც იმ თარიღზე ეზეკიელს ეუწყა, შედგებოდა სისხლიანი ქალაქის იგავისგან, რომელიც მდუღარე ქვაბით არის წარმოსახული და რომელსაც დიდი ცეცხლი მოსდევს. ეს იგავი აშკარად იერუსალიმზე გამოტანილ სამსჯავროს გამოხატავს, და იმავე თავში მას მოსდევს ისიც, რომ ეზეკიელის ცოლი ერთბაშად მიიცვალა, როგორც ნიშანი იმისა, რომ დაწყებული იყო ალყა, რომელიც საბოლოოდ დაანგრევდა საწმიდარს.

და მოვიდა ჩემთან უფლის სიტყვა და თქვა: კაცის ძეო, აჰა, მე ერთ დარტყმაში წაგართმევ შენი თვალების სურვილს; მაგრამ არც იგლოვო და არც იტირო, და შენი ცრემლები არ გადმოიღვაროს. იკავე გოდება, მკვდრისათვის გლოვა არ ქნა, თავზე თავსაბურავი შეიხვიე, ფეხზე ფეხსაცმელი ჩაიცვი, ბაგენი არ დაიფარო და კაცთა პური არ ჭამო. და ველაპარაკე ხალხს დილით; ხოლო საღამოს ჩემი ცოლი მოკვდა; და დილით ისე მოვიქეცი, როგორც ნაბრძანები მქონდა. ეზეკიელი 24:15–18.

მაშინ ეზეკიელის გარშემო მყოფმა ხალხმა ჰკითხა მას იგავისა და მისი ცოლის სიკვდილის მნიშვნელობა.

> და ხალხმა მითხრა: ნუთუ არ გვეტყვი, რას ნიშნავს ჩვენთვის ეს, რასაც აკეთებ? მაშინ ვუპასუხე მათ: უფლის სიტყვა მომივიდა მე და თქვა: ელაპარაკე ისრაელის სახლს: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, შევბღალავ ჩემს საწმიდარს, თქვენი ძალის დიდებულებას, თქვენი თვალების საწადელს და იმას, რასაც თქვენი სული ინდობს; ხოლო თქვენი ძენი და თქვენი ასულნი, რომლებიც დატოვეთ, მახვილით დაეცემიან. ეზეკიელი 24:19–21.

ეზეკიელის ცოლი და საწმიდარი ამ მონაკვეთში ორივე მოხსენიებულია როგორც „შენი თვალების სურვილი“. ბიბლიის ისტორიკოსები აღნიშნავენ, რომ ალყა თვრამეტ თვეს გაგრძელდა, მაშინ როდესაც ცესტიუსისა და ტიტუსის ალყები ძვ. წ. 66 წლიდან ძვ. წ. 70 წლამდე ოთხ წელს გაგრძელდა. ცესტიუსის პირველი ალყიდან განადგურებამდე დროის ზუსტი დათვლა სამნახევარ წელს შეადგენს, მაგრამ „ინკლუზიური აღრიცხვის“ გამოყენებისას, რაც ბიბლიაში ყველაზე ხშირად გამოყენებული მეთოდია, იგი ოთხ წელს შეადგენს. იმის ცოდნა, რომ ორივე აღრიცხვა მართებულია, საშუალებას გვაძლევს დავინახოთ როგორც ცესტიუსიდან ტიტუსამდე სამნახევარი წელი, ისე ოთხი წელიც.

ჩვენ გვაქვს კვირადღის კანონის ორი მოწმე იერუსალიმის ორ განადგურებაში, და ორივე ისტორიის დეტალები უნდა იქნეს მისადაგებული მალე მოსულ კვირადღის კანონს — სადაც ლაოდიკეა უფლის პირიდან ამოინთხევა. ნაბუქოდონოსორის ალყის დასაწყისი აღნიშნულია ეზეკიელის ცოლის სიკვდილით. მისი სიკვდილისას ეზეკიელს ებრძანა, აშკარად არ ეგლოვა, რადგან იგი იყო იუდეველთა ტყვეობაში წაყვანის ნიშანი.

66-დან 70 წლამდე ოთხწლიანი პერიოდის დასაწყისი აღნიშნულია გაპარტახების სისაძაგლის ნიშნით, რაც იერუსალიმში მყოფი ქრისტიანებისთვის გაქცევის ნიშანი იყო.

> ამიტომ, როცა იხილავთ გაპარტახების სისაძაგლეს, რომლის შესახებაც თქვა დანიელ წინასწარმეტყველმა, რომ დგას წმიდა ადგილზე, (ვინც კითხულობს, გაიგოს:) მაშინ იუდეაში მყოფნი გაიქცნენ მთებში. მათე 24:15,16.

ორი ალყა, რომლებიც აშკარად შეესაბამებიან ერთმანეთს, და ორივე ალყა შეიცავს „ნიშანს“ ალყის დასაწყისში. როდესაც ეზეკიელმა განმარტა, რას ნიშნავდა მისი ცოლის სიკვდილი და მის მიერ გლოვის უქონლობა, მან განმარტა და შემდეგ ჩაწერა:

> ამრიგად, ეზეკიელი თქვენთვის ნიშანია: ყოველი იმის მიხედვით, რაც მან მოიმოქმედა, თქვენც ისე მოიქცევით; და როცა ეს მოხდება, შეიცნობთ, რომ მე ვარ უფალი ღმერთი. ეზეკიელი 24:24.

ეზეკიელის ცოლის სიკვდილის ნიშანი იერუსალიმისა და ტაძრის მოახლოებული განადგურებისა და შემდგომ ბაბილონის ტყვეობის განსაზღვრას წარმოადგენდა. დანიელის მიერ ნათქვამი გაპარტახების სისაძაგლის ნიშანი განადგურებისგან გაქცევის გაფრთხილება იყო, მაგრამ ორივე ალყას დასაწყისში აქვს ნიშანი.

მოახლოებული საკვირაო კანონის წინ იქნება წინასწარმეტყველური ალყა, ხოლო ეზეკიელის ცოლის სიკვდილი არის სიმბოლო იმისა, რომ ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია სრულად არის გვერდჩავლილი; ხოლო ეზეკიელი არის ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმბოლო და იმ დროშის სიმბოლო, რომელიც აღიმართება ალყის დასაწყისში. ეზეკიელი არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშა ბაბილონის ალყის დასაწყისში, ხოლო თავიდანვე გაპარტახების სისაძაგლის ნიშანი არის რომის „ნიშანი“. ერთი ნიშანი შიდა გაფრთხილებაზე მეტყველებს, ხოლო მეორე — გარე გაფრთხილებაზე. უდავოდ იყო გაფრთხილება ქრისტიანთათვის 66 წელს, მაგრამ გამაფრთხილებელი ნიშანი რომი იყო. იერუსალიმის ბაბილონის მიერ განადგურებისას ნიშანი იყო ეზეკიელის ცოლი. რომი არის ის ჯგუფი, რომელიც მხეცის ნიშანს იღებს, ხოლო ეზეკიელი — ნიშანი იმათთვის, ვინც ღმერთის ბეჭედს იღებს.

ორი დასასრულის პერიოდი

პირველი ალყა თვრამეტ თვეს გაგრძელდა, ხოლო მეორე ალყა ოთხ წელს გაგრძელდა. ორივე ალყა თავის „უფრო უშუალო“ აღსრულებას უკანასკნელ დღეებში პოულობს, და ორივე ალყა უშუალოდ არის დაკავშირებული გამოცხადების მეცხრე თავის მეთხუთმეტე მუხლში მოცემულ სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი დღის წინასწარმეტყველებასთან.

გამოცხადების მეცხრე თავის, მეათე მუხლში მოხსენიებული ხუთი თვის დასაწყისი მოიცავდა ისტორიას, რომელიც აღნიშნავს ოცდათვრამეტწლიან პერიოდს, რომელიც სრულდება ოთხწლიან ალყაში; იგი დაკავშირებულია რიცხვ ოცდათვრამეტთან და მიუთითებს ისლამის აღზევებაზე. ეს ოთხწლიანი ალყა თავის შესაბამის პარალელს პოულობს იმ ისტორიაში, რომელიც დაიწყო მაშინ, როდესაც (ხუთი თვის) ას ორმოცდაათი წელი დასრულდა და დაიწყო სამას ოთხმოცდათერთმეტი წელი და თხუთმეტი დღე. ეს დაიწყო 1449 წლის 27 ივლისს, და ოთხი წლის შემდეგ ისლამმა კონსტანტინოპოლს მოუწყო ორმოცდათხუთმეტდღიანი ალყა, რომელიც დასრულდა 1453 წლის 29 მაისს.

როცა 1449 წლის 27 ივლისს დაწყებული დროის წინასწარმეტყველება 1844 წლის 11 აგვისტოს დასრულდა, 1840 წლიდან 1844 წლამდე პირველი და მეორე ანგელოზების მოძრაობის ოთხწლიანი პერიოდი შეესაბამა 1333 წლიდან 1337 წლამდე ოთხწლიან ალყას, და აგრეთვე 1449 წლიდან 1453 წლამდე ოთხწლიან პერიოდს. ეს სამი მოწმე, რომლებიც ერთსა და იმავე წინასწარმეტყველურ ხაზს უშუალოდ ეკუთვნიან, წარმოადგენს სიმბოლურ ოთხწლიან პერიოდს, როდესაც 1840 წლიდან 1844 წლამდე პირველი და მეორე ანგელოზის მოძრაობა მეორდება მესამე ანგელოზის მოძრაობის ისტორიაში. ეს სამი მოწმე წინასახავს ოთხწლიან ალყას ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში. ეს ოთხწლიანი პერიოდი აგრეთვე იერუსალიმის ალყებით არის ილუსტრირებული 66 და 70 წლებში.

66 წელს ცესტიუსის მიერ ოთხწლიანი ალყის დაწყება და შემდეგ 70 წელს ტიტუსის მიერ მისი დასრულება ოთხწლიანი პერიოდისათვის წარმოშობს ალფას სიმბოლოსა და

ომეგას სიმბოლოს. იგივე პერიოდი ასევე წარმოდგენილია სამი-ნახევარი წლით, რაც, თავის მხრივ, შეესაბამება იმ სამ-ნახევარ წინასწარმეტყველურ წელს, როდესაც პაპურმა რომმა საწმიდარი გათელა.

> მაგრამ ტაძრის გარეთა ეზო გამოტოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან იგი წარმართებს არის მიცემული; და ისინი წმიდა ქალაქს ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. და მივცემ ძალას ჩემს ორ მოწმეს, და იწინასწარმეტყველებენ ათას ორას სამოც დღეს, ძაძით მოსილნი. გამოცხადება 11:2, 3.

> და ისინი დაეცემიან მახვილის პირს, და ტყვედ წარიტაცებიან ყველა ხალხში; და იერუსალიმი გაითელება წარმართთაგან, ვიდრე აღსრულდებოდეს წარმართთა ჟამნი. ლუკა 21:24.

აუცილებელია აღინიშნოს, რომ კესტიუსის ალფა-სიმბოლოთი წარმოდგენილი პერიოდიდან ტიტუსის ომეგა-სიმბოლომდე მე ვიყენებ როგორც „ინკლუზიურ“, ისე „ექსკლუზიურ“ დათვლას. ეს მიუთითებს იმაზე, რომ ერთ ისტორიაში დროის ორი გამოყენებაა წარმოდგენილი. ამ ბიბლიურ პრინციპს ჩვენ უკვე შევეხეთ, როდესაც (მრავალი სტატიის წინ) განვიხილავდით იესოს კესარია-ფილიპეში (პანიუმში) სტუმრობასა და მის ფერისცვალების მთაზე ასვლას შორის დროს. ორი ბიბლიური ავტორი აღნიშნავს ექვს დღეს, ხოლო ერთი — რვა დღეს.

> და ექვსი დღის შემდეგ იესომ თან წაიყვანა პეტრე, იაკობი და იოანე, მისი ძმა, და აიყვანა ისინი მაღალ მთაზე განმარტოებით. მათე 17:1.

> და ექვსი დღის შემდეგ იესომ თან წაიყვანა პეტრე, იაკობი და იოანე, და აიყვანა ისინი მაღალ მთაზე განცალკევებით, მხოლოდ თვითონ: და გარდაისახა მათ წინაშე. მარკოზი 9:2.

> და იყო, ამ სიტყვებიდან დაახლოებით რვა დღის შემდეგ, წაიყვანა პეტრე, იოანე და იაკობი და ავიდა მთაზე სალოცავად. ლუკა 9:28.

იერუსალიმის განადგურებას უკანასკნელ დღეებთან მიმართებით „უფრო პირდაპირი“ გამოყენება აქვს, და ეს განადგურება ორი მოწმეა, რომლებიც ბაბილონითა და რომით არიან წარმოდგენილნი. ეს ორი მოწმე ურთიერთთანხმობაშია, თუმცა ჭეშმარიტების გასაძლიერებლად განსხვავებულ და არსებით წინასწარმეტყველურ ნიშნებს გვაწვდიან. რომის მიერ ალყაში მოქცევა (66-დან 70-მდე) ოთხი წელი გაგრძელდა, რაც ასევე სამწელიწად-ნახევარს წარმოადგენს. ეს სამწელიწად-ნახევარი უკავშირდება წარმართობითაც და პაპიზმითაც განხორციელებულ საწმიდრისა და მხედრობის გათელვას. პაპიზმის მიერ გათელვა სამწელიწად-ნახევარ სიმბოლურ წელს გაგრძელდა, როგორც ამის სახე და წინასახე იყო რომის მიერ ალყის დროს არსებული პირდაპირი სამწელიწად-ნახევარი.

ის ოთხწლიანი ალყაც უკავშირდება იმ ოთხწლიან პერიოდებს, რომლებიც დაკავშირებულია წინასწარმეტყველურ ხაზთან, რომელიც მიუთითებს ისლამის აღზევებაზე და ამის შემდგომ როგორც პირველი, ისე მეორე, და შემდეგ მესამე ანგელოზის მოძრაობის აღზევებაზე. კესტიუსიდან ტიტუსამდე პერიოდი იკვეთება

პაპური რომის ბორბალთან და ასევე ისლამის ბორბალთან. რომის ბორბალი და კესტიუსისა და ტიტუსის სამწელიწად-ნახევარი იკვეთება პაპური რომის სიმბოლურ სამწელიწად-ნახევართან, რითაც განსაზღვრავს წარმართული და პაპური რომის ორ ერთეულს. ისლამის ბორბალი იმავე ისტორიით არის დაკავშირებული, როგორც ოთხწლიანი პერიოდი, მაგრამ, როგორც ამ ისტორიაში რომის ბორბლის შემთხვევაში, ისლამი დაკავშირებულია მეორე ძალასთან, რომელიც ისლამის ბორბალს ექვემდებარება — ეს არის ადვენტიზმი. სამწელიწად-ნახევრიანი პერიოდი წარმოადგენს რომს მის ორივე ფაზაში, ხოლო ოთხწლიანი პერიოდი წარმოადგენს ისლამსა და ადვენტიზმს. წარმართული და პაპური რომი წინასწარმეტყველურად ვერ განიყოფა, და ასევე ვერ განიყოფა ისლამი და ადვენტიზმი.

ეს წინასწარმეტყველურად მოითხოვს, რომ როდესაც ჩვენ განვიხილავთ ბაბილონის ალყას, თვრამეტთვიანი ალყის ილუსტრაციაში დროის ორი გაგება უნდა ჩანდეს. რომის მიერ მოტანილ ალყაში დროის ორი წარმოდგენა წინასწარმეტყველურად მოითხოვს დროის ორ წარმოდგენას ნაბუქოდონოსორის მიერ მოტანილ ალყაშიც. ნაბუქოდონოსორის თვრამეტთვიანი ალყაც შეიძლება გაგებულ იქნეს, როგორც წელიწად-ნახევრის სიმბოლო. თვრამეტი თვე არის წელიწად-ნახევარი, და წელიწად-ნახევარი შეიძლება გამოიხატოს როგორც 1.5 წელი. ნაბუქოდონოსორის ალყა იყო როგორც თვრამეტი თვე, ასევე ერთი მთელი ხუთი მეათედი (1.5) წელი.

თვრამეტი თვე მიუთითებს იმ ძალაზე, რომელსაც იერუსალიმის გათელვა უნდა მოეხდინა, ხოლო 1.5 წელი ისლამს მიუთითებს. წინასწარმეტყველური აღრიცხვის ბორბალი, რომელიც თვრამეტ თვეს განსაზღვრავს, ბაბილონს განსაზღვრავს, ხოლო სხვა წინასწარმეტყველური აღრიცხვის ბორბალი ისლამს განსაზღვრავს. ჩვენ ჯერ არ წარმოგვიდგენია განმარტება იმისა, თუ როგორ მივდივართ 1.5 წლის გამოყენებამდე ისლამთან კავშირში, მაგრამ უნდა აღინიშნოს, რომ დროის ეს ორი აღრიცხვა, რომთან დაკავშირებულ განადგურებაში, დაკავშირებულია რომის წინასწარმეტყველურ ბორბალთან (როგორც წარმართულთან, ისე საპაპოსთან), ხოლო მეორე აღრიცხვა დაკავშირებულია ისლამის წინასწარმეტყველურ ბორბალთან. ეს ნიშნები გვხვდება იერუსალიმის როგორც ალფა, ისე ომეგა განადგურებებში.

იერუსალიმის ოთხწლიანი ალყა კესტიუსისა და ტიტუსის დროს წარმოადგენს წინასწარმეტყველური ხაზის დასასრულს, რომელიც დაიწყო ოცდათვრამეტწლიანი პერიოდით და დასრულდა ოთხწლიანი ალყით, რაც ისლამის აღზევებას განასახიერებს; ხოლო იმავე ხაზის საბოლოო ოთხწლიანი პერიოდი წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშის აღმართვას.

ამ საკითხებს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.